NEDERLANDSE LITERATUUR

De Morgen, 20/7

Elegant kabbelende roman van Robbert Welagen

In de fijnzinnige romans van de Nederlandse auteur Robbert Welagen wint de atmosfeer het meestal van de plot. Ondanks het thrillerelement is dat in zijn vierde roman *Porta Romana* niet anders. Daarin raapt een gehavende man in Florence en Rome zijn geheugen opnieuw bij elkaar.

DOOR DIRK LEYMAN

Er bestaan nog schrijvers die het rumoerige mediatijdperk vol egotrippende Facebookers én zelfprofilerende twitteraars links laten liggen. Zij verkiezen de behoedzaamheid én de luwte. De Nederlander Robbert Welagen (°1981) valt ongetwijfeld in deze categorie onder te brengen. Vanaf zijn debuut heeft hij alle trammelant volstrekt gemeden.

Met de ingehouden novelle *Lipari* voerde Welagen destijds een delicaat, melancholisch parfum de Nederlandse literatuur binnen. Zijn weifelachtige, bijna lichtschuwe personages bleven verwijlen in een behaaglijk, zij het ook licht getroebleerd verleden. Een ontheemde, soms zelfs desolate atmosfeer kenmerkte ook *Philippes middagen* (2008), terwijl hij met het introspectieve *Verre vrienden* een merkbare stap vooruit zette. Welagen heeft nooit zijn bewondering voor de Franse schrijver Patrick Modiano onder stoelen of banken gestoken, zodanig dat je hem wel eens epigonisme kon aanwrijven.

Ook het uitgangspunt van zijn vierde roman *Porta Romana* is uitgesproken Modianesk en is omgeven met een zweem van mysterie. De vijftigjarige Emilio Lastrucci is in het Zwitserse Vevey het slachtoffer van een bizarre misdaad, nadat hij zich op sleeptouw heeft laten nemen door een femme fatale met vileine bedoelingen. Doodleuk ontvoerd en in de val gelokt. Hij poogt uit de tentakels van zijn belagers te komen door via een raam naar buiten te springen, vastgebonden op een stoel. Zo belandt hij op het balkon van het appartement twee etages lager. Dat hij het er levend af brengt, mag een regelrecht wonder heten. Na een coma van een paar dagen ontwaakt Lastrucci in een ziekenhuis en blijkt hij beroofd van zijn geheugen.

Noodgedwongen moet Lastrucci – met litteken op het hoofd en met wandelstok – de puzzelstukken van zijn uiteengespatte leven samenvegen. Als een amateur-detective struint hij door Rome en Florence om er aanknopingspunten te zoeken. Zijn jeugdvrienden zijn verdwenen, zijn ouders overleden, wel is er nog een tante die hem op het spoor zet van Giulia, een meisje dat ooit drie jaar zijn geliefde was én hem dat zelf moet vertellen. Af en toe dineert hij ook met een kunsthistorica en wordt Lastrucci geteisterd door vreemde paranoia. Wat betekent die auto met Zwitserse nummerplaat die hem schijnbaar schaduwt?

> Uiteindelijk gaat het er zeer bedaard aan toe in 'Porta Romana'. Te bedaard, zeg maar

Verre echo's van *Rue des Boutiques Obscures*, het boek waarvoor Patrick Modiano in 1978 de Prix Goncourt kreeg én waarin ook een man met geheugenverlies door de straten doolt en een adres in Rome een sleutelrol speelt. Al is bij Welagen het decor steeds wat wufter. En is er telkens die loden hitte, alsof de stad onder een stolp staat.

Bekoorlijk en secuur

Een man met een geheugendefect die alles opnieuw moet herontdekken: in de literatuur is het thema zo oud als de straat. Dus dáár zal Welagen het verschil niet mee maken. Aanvankelijk vermoed je dat hij het thrillerelement ruimer armslag zal geven. Maar uiteindelijk gaat het er zeer bedaard aan toe in *Porta Romana*. Te bedaard, zeg maar. Welagen schrijft nog steeds bekoorlijk én secuur. Toch betrapte ik me er deze keer op dat de korte zinnen hun suggestief effect vaak missen. Zijn plot blijft al te subtiel, haast embryonaal. Natuurlijk gaat dit boek over de valkuilen van het geheugen en de onbetrouwbaarheid van onze herinneringen. Maar onder de oppervlakte blijkt Welagen ditmaal bar weinig te vertellen te hebben. Deze roman is een elegante surplace, een al te kabbelende zee.

Robbert Welagen
Porta Romana
Nijgh & Van Ditmar, 156 p., 16,50 euro.